

отъ страхъ и се изпокрили кой кждето можалъ. А вълцитъ и мечкитъ само като чули тжпана и зърнали кучетата, избѣгали завинаги отъ царскитъ гори.

Върнало се момчето въ палата.

— Ха сега, дай ми дъщеря си! — рекло то на царя.

— Я се махай отъ тукъ! — извикалъ царьтъ. — На такъвъ дриплю не давамъ дъщеря си.

И той заповѣдалъ да дойдатъ много войници. Заградили войницитъ момчето и го повѣли къмъ затвора.

Но щомъ стигнали срѣдата на пжтя, извадилъ малкиятъ юнакъ бѣлитъ зърна отъ джоба си и ги подхвърлилъ толкова силно, че чакъ до облацитъ стигнали.

Заудряла градушка едра като кокоши яйца. Заподскачала по главитъ на войницитъ. Всичкитъ войници се разбѣгали. Само по главата на момчето не паднало нито едно зърно.

Царьтъ гледалъ отъ прозореца на палата и всичко видѣлъ. Изплашилъ се.

— Ей, наистина юнакъ момче — помислилъ си той. — Какви чудесии прави!

Повикалъ го той при себе си.

Заповѣдалъ да доведатъ и царската дъщеря. Влѣзла тя, но отъ хубавитъ ѝ очи капѣли сълзи.

— Защо плачешъ, княгиньо — попиталъ я малкиятъ юнакъ.

— Плача, — отговорила тя, — че обичамъ единъ царски синъ и искамъ за него да се оженя.

Засмѣло се момчето.

— Е! — рекло то — бива ли за такава работа да плачешъ. Както ти искашъ, тѣй да бжде. Азъ пъкъ ще ви бжда кръсникъ! И безъ това рано ми е още за женене.

Засмѣла се царската дъщеря отъ радостъ, засмѣлъ се и царьтъ.

— Славно момче си ти! — рекълъ той. — Но затова пъкъ като порастешъ, азъ ще ти дамъ по-малката си дъщеря.

И царьтъ заповѣдалъ да я доведатъ. Никога до сега малкиятъ юнакъ не билъ виждалъ такава хубостъ! Зѣпналъ отъ очудване.

Отъ тоя день той заживѣлъ въ двореца, а като порасналъ, оженилъ се за малката дъщеря. Качилъ се на престола, и билъ най-храбрия и добъръ царъ на свѣта!

Емиль Кораловъ